

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/337/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1413208938
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1413208938.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobcov: X/ Q. G., X/ X. G., R. O. O., K.. Q.. O. XX, zastúpených: advocatius s.r.o., so sídlom Palackého 12, Bratislava, proti žalovanému: PRESSFOTO, s.r.o., so sídlom Čajakova 18 , Bratislava, IČO: 31 376 266, zastúpeného: JUDr. Mária Karcolová, advokátka so sídlom Panenská 8, Bratislava, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobcov proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 29. júna 2016, č.k. 5C/74/2013-407 a proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 29. apríla 2015, č.k. 5C/74/2013-328, takto

rozhodol:

Odvolací súd nepripúšťa pristúpenie ďalších subjektov na strane žalovaných do konania.

Návrh žalobcov na prerušenie odvolacieho konania zamietá.

Napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 29.júna 2016 č.k. 5C/74/2013-407 p o t
v r d z u j e .

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalovanému priznáva náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom zamietol súd prvej inštancie žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali určenia, že nehnuteľnosti vedené Správou katastra pre Hlavné mesto SR Bratislava , zapísané na LV č. XXXX, katastrálne územie P., okres Bratislava H., obec Bratislava - mestská časť P., ako nebytový priestor č. XX - Č.. X a ako nebytový priestor č. XX - Č.. X, nachádzajúce sa na 2. nadzemnom podlaží budovy so súpisným číslom XXXX, stojacej na parcele číslo XXXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 1454 m², patria do dedičstva po H.. O. G., zomrelom dňa XX. XX. XXXX, a žalobcom 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia v sume 17.785,88 eur. Vychádzal zo zistenia, že žalobcovia sú deťmi poručiťľa H.. O. G., ktorý kúpnyimi zmluvami zo dňa 19. 12. 2009 a 10. 03. 2010 previedol na žalovaného sporné nebytové priestory č. XX - Č.. X U. Č.. XX - Č.. X nachádzajúce sa na 2. nadzemnom podlaží budovy so súpisným číslom XXXX, katastrálne územie P., za kúpnu cenu každý po 63.732,- eur , ktorých hodnota podľa znaleckých posudkov č. 164/2004 a č. 004/2003 bola spolu v sume 681.693,- eur. Ďalej zistil, že na Okresnom súde Bratislava III sa vedie dedičské konanie po poručiťľovi H.. O. G., ktoré je prerušené z dôvodu, že dedičia X. G., A. K., Q. G. U. X. G. boli odkázaní na občianskoprávne konanie za účelom ustálenia okruhu účastníkov dedičského konania. Na Okresnom súde Bratislava III prebieha pod sp.zn. 11C/213/2013 konanie o určenie okruhu dedičov vo veci žalobcov X. G. U. A. K. proti žalovaným Q.U. G., X. G. U. H. Q.. S poukazom na § 91 ods. 1 a 2 O.s.p. uviedol, že podľa ustálenej judikatúry právna úprava prechodu dedičských práv a povinností vychádza z princípu ingerencie štátu pri nadobudnutí dedičstva, od smrti poručiťľa do potvrdenia dedičstva alebo vyporiadania dedičov právoplatným rozhodnutím súdu existuje určité neistota v tom, s akým výsledkom konanie o dedičstvo skončí, ako bude vyporiadané dedičstvo medzi viacerými dedičmi a kto z nich fakticky prevezme dedičstvo; preto pokiaľ poručiťľ zanechal viac

dedičov, sú v období od smrti poručiteľa až do vyporiadania dedičstva právoplatným rozhodnutím súdu, považovaní za spoluvlastníkov celého majetku patriaceho do dedičstva, z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí alebo majetkových práv patriacich do dedičstva sú oprávnení voči iným osobám spoločne a nerozdielne a v konaní o určenie predmetu dedičstva majú postavenie nerozlučných spoločníkov, čo znamená, že všetci musia byť účastníkmi tohto konania. S poukazom na uvedené konštatoval, že ako dedičia po poručiteľovi H.. O. G. prichádzajú do úvahy Q. G., X. G. - označení ako žalobcovia 1/ a 2/, X. G., A. K. U. H. Q.. X. G. U. A. K., ktorí sú deťmi poručiteľa z prvého manželstva, boli vydedené, ktoré vydedenie bolo určené za neplatné rozsudkom Okresného súdu Bratislava III. Žalobcovia 1/ a 2/ sú deťmi poručiteľa z druhého manželstva a H. Q. je závetnou dedičkou. Dospel k záveru, že dedičské konanie po poručiteľovi je v súčasnosti prerušené, a preto sú všetci títo dedičia považovaní za spoluvlastníkov majetku poručiteľa a jedná sa tak o nerozlučné spoločenstvo. Vzhľadom na to, že X. G., A. K. U. H. Q., neboli účastníkmi tohto konania, žalobu z dôvodu nedostatku vecnej legitímácie v celom rozsahu zamietol bez toho, aby sa zaoberal meritom vecí a skúmal, či boli kúpne zmluvy platné a účinné v zmysle § 59a Obchodného zákonníka a bez toho, aby sa zaoberal ďalšími žalobcami tvrdenými dôvodmi neplatnosti napádaných právnych úkonov. Záverom poznamenal, že nesprávne určenie okruhu účastníkov v sporovom konaní nemohol odstrániť ex offa a žalobcov poučiť v zmysle § 5 O.s.p., ktoré ustanovenie sa vzťahuje len na poučenie o procesných právach a poučenie o vecnej legitímácii, by bolo poučením o tom, kto má byť podľa hmotného práva účastníkom konania a takéto poučenie by presiahlo poučovaciu povinnosť a bolo by v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov konania. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému žalovanému priznal náhradu trov právneho zastúpenia s tým, že odmenu za jeden úkon právnej služby priznal podľa § 10 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z.z., a to v sume 1.787,73 eur, vychádzajúc z hodnoty nebytových priestorov vo výške 681. 693,- eur, stanovenej znaleckými posudkami predloženými v konaní.

2. Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia, domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie dôvodiac tým, že im bola odňatá možnosť konať pred súdom a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vytýkali súdu prvej inštancie, že nerozhodol o ich procesnom návrhu na prerušenie konania prednesenom na pojednávaní dňa 29. 04. 2015, na ktorom navrhli, aby súd prvej inštancie prerušil konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. až do rozhodnutia konania vedenom na Okresnom súde Bratislava III sp.zn. 11C 213/2013 vo veci určenia, že X. G. A. U. A. K. sú dedičmi po H.. O. G.. O podanom návrhu svedčí i zvukový z pojednávania zo dňa 29. 04. 2015. Tým, že súd prvej inštancie sa ich návrhom na prerušenie konania nijako nevysporiadal, o ich návrhu nerozhodol, znemožnil im realizáciu procesných práv, priznaných im Občianskym súdnym poriadkom. Ďalej argumentovali tým, že ku dňu vydania rozsudku 29. 04. 2015 neboli X. G. U. A. K. právoplatnými dedičmi po poručiteľovi H.. O. G., a preto oni boli v tomto konaní aktívne legitimovanými. V tejto súvislosti poukazovali na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 28Cdo 2375/2012 zo dňa 09. 01. 2013 a namietali, že súd prvej inštancie nevyslovil svoj právny názor na uvedené rozhodnutie, a pretože vo veci samej vykonával dokazovanie, nemali dôvod pochybovať o nedostatku vecnej legitímácie v konaní. Taktiež poukázali na článok JUDr. Mareka Števéčka, uverejnený v Bulletin slovenskej advokácie 3/2004. Namietali aj priznanie náhrady trov konania žalovanému s poukazom na dôvody hodné osobitného zreteľa, keď žalobca 1/ je invalidný dôchodca a prijímateľ sociálnej služby, za ktorú uhrádza 200,30 eur mesačne zo svojho invalidného dôchodku a žalobca 2/ je študentom ekonomickej univerzity s priznanou mesačnou sumou sirotského dôchodku vo výške 246,60 eur. Nevlastnia žiaden nehnuteľný ani hnuteľný majetok, nemajú žiaden iný príjem ani žiadne finančné úspory, z dôvodu úmrtia ich otca zanikol aj ich nárok na výživné. Poukázali na to, že boli oslobodení od platenia súdnych poplatkov a s právnym zástupcom uzatvorili zmluvu o bezodplatnom poskytovaní právnych služieb v tomto konaní. Vzhľadom na oslobodenie od súdnych poplatkov v tomto konaní by priznanie náhrady trov konania žalovanému bolo v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 Občianskeho zákonníka. Vytýkali súdu prvej inštancie, že nesprávne vyčíslil odmenu za poskytovanie právnej služby, keďže v danom prípade petitu určenia vlastníctva ide o nevyčísliteľnú hodnotu sporu, a preto mala byť správne určená hodnota základnej sadzby tarifnej odmeny podľa § 11 ods. 1 písm. a/ vyhl. č. 655/2004 Z.z. ako 1/13 výpočtového základu. Mali za to, že v sporoch o určenie vlastníctva je potrebné vychádzať z neoceneného predmetu sporu a základom pre určenie výšky tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby má byť 1/13 výpočtového základu.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcov uviedol, že žalobcovia na pojednávaní dňa 29. 04. 2015 nevzniesli riadne procesný návrh na prerušenie konania, tento odznel len ako polemika v rámci ich argumentácie a nenachádzala sa o ňom zmienka ani v záverečnej reči založenej ich právnou

zástupkyňou do spisu. Z uvedených dôvodov nebol súd prvej inštancie povinný sa ním zaoberať a o ňom rozhodnúť. S poukazom na zamietnutie žaloby pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie považovali za nadbytočné, aby sa súd prvej inštancie ich návrhom na prerušenie konania zaoberal, keďže tu existoval iný dôvod na zamietnutie žaloby. Poukázal na to, že pokiaľ by aj bol X. G. U. A. K. právoplatne priznaný status dediča po poručiteľovi H.. O. G., tak v konaní nevystupovala na strane žalobcov ani H. Q., ako závetná dedička, ktorej status nebol žalobcami nikdy namietaný a spochybňovaný. Za nenáležitú považoval argumentáciu žalobcov s odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, ktoré predstavuje výlučne len jeden judikát z iného štátu a v tejto súvislosti sa odvolal na odlišnú judikatúru Českej republiky a na ustálenú judikatúru Slovenskej republiky a poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. I. ÚS 365/04 zo dňa 05. 12. 2005. Za správny preto považoval záver súdu prvej inštancie, ktorý žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie ako nedôvodnú zamietol, keďže sa konania nezúčastnili všetci dedičia po poručiteľovi H.. O. G. ako nerozluční spoločníci. Odkaz na článok zverejnený v periodiku vydávaného stavovskou inštitúciou nepovažoval za záväzný pre odbornú verejnosť, či pre všeobecné súdy, a za nesúvisiaci s predmetom a okolnosťami daného súdneho konania. Namietal, že by zo strany žalobcov boli dané dôvody hodné osobitného zreteľa a v tomto smere poukázal na tú skutočnosť, že iniciovanie tohto konania zo strany žalobcov považuje za šikanózne a dodal, že žalobcami sú voči nemu iniciované aj ďalšie súdne konania. Uviedol, že priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov neznamena zbavenie sa zodpovednosti za výsledok sporového konania. Za správnu považoval aj výšku priznanej náhrady trov právneho zastúpenia, keď v danom prípade nebolo možné na základ odmeny za jeden úkon právnej služby aplikovať § 11 ods. 1 písm. a/ vyhl. č. 655/2004 Z.z., ktorá sa vzťahuje len na prípady, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch alebo ju možno zistiť s nepomernými ťažkosťami, v predmetnom prípade však vec - nebytové priestory, ktoré boli predmetom sporu, bolo možné oceniť peniazmi, o čom svedčia aj vypracované znalecké posudky založené do spisu. Z uvedených dôvodov navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania.

4. Uznesením zo dňa 29. júna 2016 č.k. 5C 74/2013 - 704 súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcov na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 11C/ 213/2013 s poukazom na § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Poukázal na to, že okrem zákonných dedičov, ktorých okruh bude ustálený až právoplatnosťou rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III v súčasne prebiehajúcom konaní, je závetným dedičom po poručiteľovi aj H. Q., ktorá nesúhlasí so svojím vstupom do predmetného konania v postavení žalobkyne. Vzhľadom na to dospel k záveru, že ustálenie okruhu zákonných dedičov v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III vo vzťahu k prebiehajúcemu konaniu stráca akúkoľvek relevanciu, nakoľko je zrejmé, že k vstupu všetkých dedičov po poručiteľovi do konania v pozícii žalobcov v predmetnom konaní nemôže dôjsť, keďže nikto nemôže byť nútený vystupovať v konaní ako žalobca proti svojej vôli.

5. Proti tomuto uzneseniu podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Argumentovali, že postupom súdu prvej inštancie, ktorý právoplatne nerozhodol o ich návrhu na prerušenie konania pred rozhodnutím o veci samej, im znemožnil realizovať ich procesné práva a odňal im tak možnosť konať pred súdom a rovnako pochybil aj odvolací súd, ak v čase odvolacieho konania postúpil spis súdu prvej inštancie na rozhodnutie o ich návrhu na prerušenie konania, a správne mal rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie z dôvodu, že neboli splnené procesné podmienky a porušené ich právo na spravodlivý súdny proces. Za neopodstatnený považovali argument súdu prvej inštancie, že H. Q. ako závetný dedič nebude nikdy vystupovať na strane žalobcu, nakoľko ak by nesúhlasila so vstupom do konania, môže vystupovať na strane žalovaného tak, ako jej pristúpenie do konania navrhovali. Zamietnutie návrhu na prerušenie konania z dôvodu, že H. Q. nebude súhlasiť so vstupom do konania, je nesprávny, nie v súlade so zákonom, keďže jej súhlas ako závetnej dedičky nemá žiaden vplyv na prerušenie konania.

6. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcov uviedol, že v predmetnom prípade nesprávnym postupom súdy neznemožnili žalobcom, aby uskutočňoval im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces, a pokiaľ by aj k tomu došlo, nedostatok bol napravený v konaní pred odvolacím súdom. Zotrval na tom, že bez súhlasu H. Q. nie je možné dosiahnuť súhlas všetkých dedičov po poručiteľovi ako nerozlučných spoločníkov s podaním žaloby vo veci samej, pričom jej nesúhlas vyplýva z čestného prehlásenia zo dňa 01. 06. 2016, a preto súd prvej inštancie správne uviedol, že žalobcovia nie sú schopní odstrániť nedostatok ich aktívnej vecnej legitímácie a ustálenie okruhu zákonných dedičov v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III vo vzťahu k prebiehajúcemu konaniu stráca relevanciu. Nebol preto dôvod na prerušenie konania ani na

zrušenie rozsudku odvolacím súdom. Z uvedených dôvodov navrhol napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť.

7. V priebehu odvolacieho konania písomným podaním zo dňa 26.05.2016 žalobcovia navrhli pripustiť vstup ďalších subjektov do konania na strane žalovaných, a to H. Q., X. G. U. A. K. a (opätovne) podali návrh na prerušenie konania až do právoplatného skončenia konania na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 11C/213/2013 o určenie okruhu dedičov.

8. Žalovaný s návrhom na rozšírenie konania o ďalšie subjekty na strane žalovaného a s prerušením konania nesúhlasil.

9. Podľa § 79 CSP na návrh žalobcu môže súd pripustiť, aby do konania pristúpil ďalší subjekt. Súhlas toho, kto má takto do konania pristúpiť, je potrebný, ak má vystupovať na strane žalobcu.

10. Podľa § 378 ods. 2 CSP, na odvolacie konanie sa nepoužije ustanovenie o pristúpení subjektov.

11. V súlade s dispozičnou zásadou, ktorá sa uplatňuje v sporovom konaní, prináleží žalobcovi tiež procesné právo navrhnúť, aby do konania pristúpil ďalší subjekt na strane žalobcu alebo žalovaného, pretože žalobca v sporovom konaní znáša procesnú zodpovednosť za určenie okruhu strán v spore a v prípade ich nedostatočného označenia z hľadiska hmotnoprávnej vecnej legitímácie nesie následky v podobe procesného neúspechu tým, že jeho žaloba bude zamietnutá. V sporovom konaní sa zakladá vymedzenie strán procesným spôsobom, teda označením ich okruhu v žalobe, ktoré však nemusí byť konečné práve s ohľadom na ust. § 79 CSP, ktoré umožňuje odstrániť nedostatky v pôvodne žalobcom vymedzenom okruhu strán v spore, a to vtedy, keď po podaní žaloby vyšlo najavo, že doterajšie vymedzenie okruhu strán, či už na strane žalobcu alebo žalovaného, nezodpovedá počtu účastníkov hmotnoprávneho vzťahu, ktorí boli nositeľmi práv a povinností podľa hmotného práva už v čase začatia konania. Účelom uvedeného ustanovenia je teda odstrániť nedostatok aktívnej, či pasívnej legitímácie, ktorý tu bol v čase začatia konania, pribráním ďalšieho subjektu do konania, v procesnej situácii, keď stranami v konaní nie sú všetci tí, ktorí nimi podľa dispozície hmotnoprávnej normy musia byť, pretože v opačnom prípade by táto skutočnosť sama o sebe zakladala neúspech v konaní.

12. Pripustenie pristúpenia ďalšieho subjektu ako strany do konania nie je však prípustné v odvolacom konaní; pokiaľ už súd prvej inštancie vo veci rozhodol tak, že zamietol žalobu pre nedostatok vecnej legitímácie, nemožno jeho rozhodnutie, pokiaľ by sa ukázalo ako správne, v odvolacom konaní meniť na základe dodatočného odstránenia tohto nedostatku.

13. S ohľadom na neprípustnosť pripustenia pristúpenia ďalších subjektov do konania v štádiu odvolacieho konania, nevyhovelo odvolací súd procesnému návrhu žalobcov a rozhodol tak, že vstup ďalších subjektov na strane žalovaného do konania nepripustil.

14. Podľa § 164 C.s.p., ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

15. Nakoľko z obsahu spisu 6Co/138/2015 odvolací súd zistil, že konanie na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 11C/213/2013 bolo na odvolacom súde skončené rozsudkom odvolacieho súdu č.k. 6Co/138/2015-265 zo dňa 24.10.2016, ktorým bol rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 25.09.2014 č.k. 11C/213/2013-210 potvrdený, zamietol aj procesný návrh žalobcov na prerušenie konania.

16. Odvolací súd; s poukazom na § 470 ods. 1, 2 zák. č. 160/2015 Z.z. , Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP") účinného od 01.07.2016; preskúmal napadnuté uznesenie zo dňa 29.júna 2016 č.k. 5C/74/2013-407 ako aj napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

17. Hoci z ust. § 470 ods. 1 CSP vyplýva, že aj v konaní pred odvolacím súdom, sa uplatní tzv. princíp okamžitej použiteľnosti novej právnej úpravy, teda po nadobudnutí účinnosti zák. č. 160/2015 Z.z. dňom 01.07.2016 sa postupuje podľa novej právnej úpravy, odvolací súd je však toho názoru, že v súlade s ust. § 470 ods. 2 vety prvej CSP, je nevyhnutné na základe odvolania podaného do 01.07.2016 preskúmať správnosť ním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a zákonnosť jeho postupu podľa právnej úpravy platnej a účinnej v čase jeho vydania a v čase podania odvolania, t.j. podľa Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016, rešpektujúc; so zreteľom na Čl. 2 CSP; zásadu spravodlivej ochrany porušených práv a právom chránených záujmov a naplnenie princípu právnej istoty, aby tak nedošlo k zásahu do legitímneho očakávania strán, ktoré sa spoliehali, že ich vec bude rozhodnutá a posúdená za účinnosti skoršej právnej úpravy.

18. Súd prvej inštancie postupoval správne pokiaľ skúmajúc, či sú splnené zákonné predpoklady na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2, písm. c/ O.s.p. dospel k záveru, že návrh žalobcov na prerušenie konania nie je dôvodný. Hoci okruh zákonných dedičov po neb. O. G. nebol; vzhľadom na prebiehajúce konanie na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 11C/213/2013; ustálený, tak za stavu, keď v konaní nebol rozšírený okruh žalovaných aj o ďalšiu (závetnú) dedičku po neb. poručiteľovi, a to H. Q., nebránila súdu prvej inštancie žiadna procesná prekážka v ďalšom postupe v konaní o uplatňovanom nároku. Totiž ani právoplatné ustálenie okruhu zákonných dedičov v súčasne prebiehajúcom spore by neodstránilo nedostatok pasívnej legitímácie na strane žalovaných a bez zreteľa na výsledok tohto prebiehajúceho sporu naďalej existoval v danom prípade dôvod pre zamietnutie žaloby, pretože stranou v spore tu nebola aj závetná dedička po poručiteľovi H. Q.. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 29. júna 2016 č.k. 5C/74/2013-407 ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

19. V preskúmvanej veci venoval súd prvej inštancie posúdeniu vecnej legitímácie náležitú pozornosť vychádzajúc zo zistenia všetkých rozhodujúcich skutočností pre ustálenie okruhu dedičov, na ktorých sa ako nerozlučných spoločníkov - v spore týkajúceho sa poručiteľovho majetku, musí súdne rozhodnutie rovnako vzťahovať.

20. V danej veci z obsahu spisu vyplýva, že ako dedičia po poručiteľovi H. O. G. prichádzajú do úvahy Q. G. U. X. G., ktorí sú deťmi poručiteľa z druhého manželstva a v spore sú označení ako žalobcovia 1/ a 2/, ďalej X. G. U. A. K., ktorí sú deťmi poručiteľa z prvého manželstva a neplatnosť vydedenia ktorých poručiteľom je predmetom konania na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 11C/213/2013, a H. Q., ktorá je závetnou dedičkou po poručiteľovi.

21. S poukazom na § 91 ods. 1 a 2 O.s.p. vychádzal súd prvej inštancie zo správneho právneho názoru, že pokiaľ dedičské konanie po poručiteľovi nie je skončené, sú všetci títo dedičia považovaní za spoluvlastníkov majetku poručiteľa, a pretože rozsudok ohľadne poručiteľovho majetku sa musí na všetkých vzťahovať rovnako, jedná sa o nerozlučné spoločenstvo a v konaní tak musia vystupovať všetci do úvahy prichádzajúci dedičia po poručiteľovi (či už na strane žalobcov alebo žalovaných). S ohľadom na zistenie, že X. G., A. K. U. H. Q., neboli stranami zúčastnenými tohto konania, zaujal vo veci správny záver, že žalobu je potrebné zamietnuť z dôvodu nedostatku vecnej legitímácie.

22. Zákonní dedičia A. K. U. X. G. boli v čase vyhlásenia rozsudku súdom prvej inštancie (§ 154 ods. 1 O.s.p.) považovaní; minimálne do právoplatného zamietnutia ich žaloby na určenie ich dedičského práva; za vlastníkov majetku, ktorý mal byť ako dedičstvo po poručiteľovi predmetom tohto konania, a mali tak vystupovať na strane žalovaných. Neobstojí tak ani argumentácia žalobcov, že ku dňu vyhlásenia rozsudku súdom prvej inštancie 29.04.2015 neboli X. G. U. A. K. právoplatnými dedičmi po poručiteľovi, keďže nebol právoplatný rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 25.09.2014, ktorým bolo určené, že títo sú dedičmi po poručiteľovi, a teda že v čase vyhlásenia rozsudku boli oni aktívne legitimovanými.

23. Na pojednávaní dňa 29.04.2015 žalobcovia ústne podali návrh na prerušenie konania až do právoplatného ustálenia okruhu zákonných dedičov A. K. U. X. G. po neb. O. G. v konaní na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 11C/213/2013. Pokiaľ súd prvej inštancie na tento ich návrh neprihliadol a meritórne vo veci samej rozhodol tak, že žalobu zamietol, nepochybil, nakoľko aj po konečnom vyriešení otázky, či v spore majú ako zákonní dedičia po poručiteľovi vystupovať aj A. K. U. X. G., nebol by nedostatok vecnej legitímácie odstránený, keďže ako ďalší nerozlučný spoločník v spore nevystupovala závetná dedička po poručiteľovi H. Q., ktorá skutočnosť bola sama o sebe dôvodom na zamietnutie žaloby pre nedostatok vecnej legitímácie.

24. Pokiaľ súd prvej inštancie nerozhodol o (nedôvodne podanom) návrhu žalobcov na prerušenie konania predtým ako vyhlásil rozsudok vo veci samej; teda meritórne rozhodol bez vyčkania právoplatného vyriešenia otázky prerušenia konania; nejde o vadu konania, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť jeho rozhodnutia vo veci samej. Pokiaľ súd prvej inštancie na tento procesný návrh; u ktorého navyše vznikli pochybnosti o jeho riadnom uplatnení právnou zástupkyňou žalobcov v rámci záverečnej reči; (fakticky) neprihliadol a vo veci samej rozhodol bez toho, aby vypracoval rozhodnutie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, takýmto nesprávnym postupom znemožnil žalobcom realizáciu ich procesného práva podať proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania riadny opravný prostriedok. Odvolací súd však tento nedostatok napravil v rámci odvolacieho konania, a preto nebolo možné prihliadnuť ani na námietku žalobcov, že im bola v prvoinštančnom konaní odňatá možnosť konať pred súdom. Žalobcovia neboli v realizácii práva podať odvolanie obmedzení nedôsledným postupom súdu prvej inštancie do tej miery, že by to malo za následok porušenie ich práva na spravodlivý súdny proces.

25. Nenáležitá je námietka žalobcov, že prvoinštančný súd nevyslovil svoj právny názor na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 28Cdo 2375/2012 zo dňa 09.01.2013, a že vykonával dokazovania vo veci samej, a preto nemali dôvod pochybovať o nedostatku vecnej legitímácie. Povinnosť vyjadriť názor k predloženému judikátu vo vzťahu k spornej otázke vecnej legitímácie konajúcemu súdu nevplývala z jeho právo uviesť stranám ako sa mu na základe tvrdených a preukazovaných skutočností javí právne posúdenie veci (§ 100 ods. 1 O.s.p.), a preto mu nemožno v tomto smere vytýkať žiadne porušenie zákona.

26. Právny názor zaujatý súdom prvej inštancie v prejednávanej veci je plne konformný s doterajšou judikatúrou (R 65/2003), ako aj ustálenou súdnou praxou (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo 120/2009, 1Cdo 183/2009, 3Cdo 197/2010, 3Cdo 222/2010). Odvolací súd nezaznamenal v rozhodovacej činnosti súdov odklon od záverov doteraz prezentovaných v tejto ustálenej súdnej praxi, a preto tieto považoval naďalej za plne akceptovateľné a nemal žiadny významný dôvod v danej veci sa od nich odchyliť; a to ani s ohľadom na odlišné závery Najvyššieho súdu Českej republiky vyjadrené v jeho rozhodnutí pod sp.zn. 28Cdo 2375/2012, ktorého aplikácie sa žalobcovia dovolávali, keď navyše tieto nie sú v súlade ani so závermi vyplývajúcimi v uznesení Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. I. ÚS 365/04 zo dňa 05.12.2005.

27. Čo sa týka žalobcami namietanej výšky základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá sa stanovuje podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu vykonaných úkonov právnej služby, správne súd prvej inštancie aplikoval § 10 ods. 2 vyhl.č. 655/2004 Z.z. a za jeden úkon právnej služby priznal odmenu vo výške 1.787,73 eur, keď pri výpočte základnej sadzby tarifnej odmeny správne považoval za tarifnú hodnotu cenu veci - nebytových priestorov, ktorých sa právna služba týkala. Nedôvodne preto žalobcovia vytýkajú súdu prvej inštancie, že mal aplikovať § 11 ods. 1, písm. a/ vyhlášky a vychádzať pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny z jednej trinástiny výpočtového základu; hodnotu nebytových priestorov, ku ktorým vlastnícke právo poručiťela ku dňu smrti bolo predmetom konania, možno nepochybne vyjadriť v peniazoch, a preto použitie § 11 ods. 1 neprichádzalo do úvahy. Napokon aj zo samotného znenia § 10 ods. 2 vyhl. s účinnosťou od 01.07.2013 výslovne vyplýva, že za cenu práva sa považuje aj hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor, a preto bolo potrebné vziať za základ pre určenie tarifnej hodnoty všeobecnú cenu veci - nebytových priestorov.

28. Odvolací súd nezistil ani osobitné okolnosti, pre ktoré by výnimočne; podľa § 257 CSP; nemala byť žalovanému priznaná náhrada trov konania. Vzhľadom na zjavnú bezúspešnosť uplatňovania práva žalobcami, proti ktorému sa musel žalovaný v spore účinne brániť vynaložením finančných prostriedkov na zabezpečenie kvalifikovaného právneho zastúpenia, dospel odvolací súd k záver, že by nebolo možné od žalovaného spravodlivo požadovať, aby trovy konania znášal bez nároku na ich náhradu, hoci mal v spore úspech. Za situácie; keď žalobcom nič nebránilo aby kedykoľvek v priebehu konania upravili okruh subjektov, nakoľko ostatní dedičia po poručiťelovi im boli známi; nepovažuje odvolací súd za prijateľné prenášať zodpovednosť za výsledok sporu na žalovaného ani s ohľadom na nepriaznivú sociálnu situáciu žalobcov.

29. Právne závery odvolacieho súdu zodpovedajú skutkovým zisteniam vyplývajúcim z vykonaného dokazovania a vychádzajú zo súdno-aplikačnej praxe, v súlade s ktorou súd prvej inštancie vec náležite posúdil a rozhodol, a preto odvolací súd po skonštatovaní správnosti dôvodov jeho rozhodnutia, s ktorými sa v celom rozsahu stotožnil, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní úspech v celom rozsahu, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré mu vznikli v súvislosti s bránením sa proti žalobcami podanému odvolaniu.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby

uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP). Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP). Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods.1 CSP) . Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).